

Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 1. marca 2016 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Bundesverwaltungsgericht – Nemčija) – Kreis Warendorf/Ibrahim Alo (C-443/14) in Amira Osso/Region Hannover (C-444/14)

(Združeni zadevi C-443/14 in C-444/14) ⁽¹⁾

(Predhodno odločanje — Konvencija o statusu beguncev, podpisana 28. julija 1951 v Ženevi — Člena 23 in 26 — Območje svobode, varnosti in pravice — Direktiva 2011/95/EU — Določbe o vsebini mednarodne zaščite — Status subsidiarne zaščite — Člen 29 — Socialno varstvo — Pogoji za upravičenost — Člen 33 — Prosto gibanje znotraj države članice gostiteljice — Pojem — Omejitev — Obveznost prebivanja v določenem kraju — Neenako obravnavanje — Primerljivost položajev — Uravnotežena porazdelitev proračunske obremenitve med upravnimi skupnostmi — Razlogi v zvezi z migracijsko in integracijsko politiko)

(2016/C 156/13)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Bundesverwaltungsgericht

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeči stranki: Kreis Warendorf (C-443/14), Amira Osso (C-444/14)

Toženi stranki: Ibrahim Alo (C-443/14), Region Hannover (C-444/14)

ob udeležbi: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht (C-443/14 in C-444/14)

Izrek

1. Člen 33 Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite je treba razlagati tako, da obveznost glede prebivališča, naložena upravičencu do statusa subsidiarne zaščite, kakršna je ta v postopkih v glavni stvari, pomeni omejitev prostega gibanja, zagotovljenega s tem členom, tudi kadar se s tem ukrepom temu upravičencu ne preprečuje, da se prosto premika po ozemlju države članice, ki je priznala to zaščito, in da na tem ozemlju začasno biva zunaj kraja, ki je določen z obveznostjo glede prebivališča.
2. Člena 29 in 33 Direktive 2011/95 je treba razlagati tako, da nasprotujeta naložitvi obveznosti glede prebivališča, kakršna je ta v postopkih v glavni stvari, upravičencu do statusa subsidiarne zaščite, ki prejema nekatere posebne socialne prejemke, zaradi ustrezne porazdelitve bremena, ki ga pomeni izplačilo teh prejemkov, med različne pristojne institucije, če upoštevni nacionalni predpisi ne določajo naložitve takega ukrepa beguncem, državljanom tretjih držav, ki zakonito prebivajo na ozemlju zadevne države članice iz razlogov, ki niso humanitarni, politični ali mednarodnopravni, in državljanom te države članice, ki prejema navedene prejemke.
3. Člen 33 Direktive 2011/95 je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da se upravičencu do statusa subsidiarne zaščite, ki prejema nekatere posebne socialne prejemke, naloži obveznost glede prebivališča, kakršna je ta v postopkih v glavni stvari, s ciljem lažjega vključevanja državljanov tretjih držav v državo članico, ki je priznala to zaščito, kadar upoštevni nacionalni predpisi ne določajo naložitve takega ukrepa državljanom tretjih držav, ki zakonito prebivajo na ozemlju države članice iz razlogov, ki niso humanitarni, politični ali mednarodnopravni, in ki prejema navedene prejemke, če upravičenci do statusa subsidiarne zaščite z vidika tega cilja niso v položaju, ki je objektivno primerljiv s položajem državljanov tretjih držav, ki na ozemlju zadevne države članice zakonito prebivajo iz razlogov, ki niso humanitarni, politični ali mednarodnopravni, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

⁽¹⁾ UL C 439, 8.12.2014.